

*Najvyšší súd
Slovenskej republiky*

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa J., bytom B., proti odporcovi K. A., so sídlom v P. č. , o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a iné, vedenej na Okresanom súde v Prešove pod sp. zn. 8 C 201/2 o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. mája 2007, č. k. 4Co 201/2006 - 172, takto

r o z h o d o l:

*Dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. mája 2007, č. k. 4 Co 201/2006 - 172, **o d m i e t a***

*Navrhovateľovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.*

O d ô v o d n e n i e:

*Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 17. mája 2007, sp. zn. 4 Co 201/2006 rozsudok súdu (s výnimkou výroku o vylúčení nároku na náhradu mzdy) **potvrdil** rozsudok Okresného súdu v Prešove, ktorým tento rozsudkom zo 7. februára 2006, č. k. 8C 201/2002-156 **určil, že skončenie pracovného pomeru medzi navrhovateľom a odporcom k 30. aprílu 2002 je neplatné a pracovný pomer trvá. Ďalej určil, že navrhovateľ k 1. aprílu 2002 splnil podmienky ustanovené v § 17 zákona č. 315/2001 Z. z. v znení k 1. aprílu 2002 a odporcovi uložil povinnosť umožniť navrhovateľovi zložiť služobnú prísahu a vymenovať ho za príslušníka v stálej štátnej službe k 1. aprílu 2002. Mzdový nárok navrhovateľa, ako aj rozhodnutie o trovách konania vylúčil na samostatné konanie.***

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal **dovolanie odporca**. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, ako aj rozsudok Okresného súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie predovšetkým z dôvodu, že **sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 23/ písm. a/ O. s. p.)**. Uviedol, že štátna služba je verejnoprávnym vzťahom a rozhodovanie o ňom nespadá pod ustanovenie § 7 ods. 1 O. s. p. Súdny môžu (v takomto prípade) vykonávať svoju právomoc len prostredníctvom správneho súdnictva (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Pokiaľ teda v predmetnej veci rozhodli spôsobom uvedeným vo výroku ich rozhodnutí, **prekročili tak svoju právomoc**. Dovolateľ ďalej vytýkal, že konanie je postihnuté aj **inou vadou**, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a ich dôvod sú nedostatočné, nespĺňajú náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Napokon uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutia spočívajú na **nesprávnom právnom posúdení veci**, lebo súdy zistený skutkový stav posúdili podľa nesprávnych právnych predpisov a rozhodli aj **nad rozsah petitu**. V tejto súvislosti poukázal najmä na podmienky vzniku služobného pomeru podľa ustanovenia § 17 zákona č. 315/201 Z. z., ako aj na ich súvislosť s ustanovením § 194 ods. 2 citovaného zákona, na kvalifikačné predpoklady (§ 18 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona), ktoré navrhovateľ nespĺňal. Zdôraznil, že navrhovateľ nespĺňal svoju právnu argumentáciu založil na súčasnom znení ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 315/200 Z. z. namiesto znenia tohto zákonného ustanovenia účinného v čase posudzovania podmienok na vymenovanie navrhovateľa do štátnej služby, teda účinného k 1. aprílu 2002. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal ani s otázkou, na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ spĺňa podmienku zdravotnej spôsobilosti na výkon predmetnej štátnej služby. Za týchto okolností považoval skutkový stav za nedostatočne zistený a vydané rozhodnutia za zmätočné.

Navrhovateľ navrhol, aby dovolací súd dovolanie odporcu zamietol, lebo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu sú vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) najskôr preskúmal vec z hľadiska prípustnosti dovolania a zistil, že dovolanie v predmetnej veci smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. a proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O. s. p.

V predmetnej veci dovolanie v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné, lebo odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil. Dovolanie nie je prípustné ani v zmysle druhého odseku ustanovenia § 238 O. s. p., lebo v posudzovanej veci neexistuje rozhodnutie odvolacieho súdu z obdobia, ktoré by predchádzalo vydaniu dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, a ktoré by súčasne obsahovalo právny názor odvolacieho súdu na vec, ktorá je predmetom súdneho sporu; teda nie je splnená podmienka, ktorú ustanovenie § 238 ods. 2 O. s. p. predpokladá. Prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p., keď odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Keďže ustanovenie § 237 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (t. j. ak ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom), dovolací súd sa z úradnej povinnosti zaoberal aj

otázkou, či v predmetnej veci k takejto vade nedošlo a teda či nedošlo aj k vade vytykanej dovolateľom (t. j. či predmetná vec patrí do právomoci súdu alebo nie (§ 237 písm. a/ O. s. p.)). Dospel k záveru, že k žiadnej takejto vade v predmetnej veci nedošlo a teda že nedošlo ani k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. a/ O. s. p.

Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že žiadne administratívne rozhodnutie v predmetnej veci vydané nebolo. Existovalo iba oznámenie z 2. apríla 2002, v zmysle ktorého sa navrhovateľovi končí pracovný pomer dňa 30. 9. 2002 (§ 197 ods. 2 písm. c zákona č. 315/2001 Z. z.), ktoré však nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré by bolo spôsobilým predmetom preskúmania v zmysle piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Navyše, medzi účastníkmi konania ešte neexistoval vzťah, ktorý by sa mohol spravovať podľa zákona o štátnej službe (o akom odporca sa v podstate zmieňuje v podanom dovolaní). Za týchto okolností by neprejednanie návrhu navrhovateľa a zastavenie konania pre nedostatok podmienky konania (právomoci súdu) mohol znamenať odmietnutie spravodlivosti.

Keďže dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné v zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. a dovolací súd nezistil žiadnu podmienku jeho prípustnosti ani podľa ustanovenia § 237 O. s. p., dovolanie odporcu bolo treba v zmysle ustanovenia § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť. Na tomto závere nič nemohla zmeniť ani prípadná vecná nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia, ani ďalšie dovolateľom vytykané nedostatky, lebo v podstate predstavuje iba jeden z dovolacích dôvodov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ale súčasne nepredstavujú aj podmienku prípustnosti dovolania. Navyše, z obsahu spisu nevyplýva, že súdy rozhodli nad rámec žalobného návrhu; rozhodli v rozsahu návrhu, v akom bol navrhovateľom upravený na pojednávaní 7. februára 2006.

Najvyšší súd nepriznal v dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli

(§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n i e : *Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 28. júla 2008

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: